

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolza.

Director General: Josep Anton Rosell Pujol.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.

Director comercial: Josep Segura.

Cap de redacció: Iago Andreu. Nacional: Marc Rodríguez, Pepa Gallego, Clara Garnica, Eva Arasa i Andrés Luengo. Esports: Iván Moure i Rafa Mora. Diagramació: Biel Rosell i Josep Capell (Sistemes). Fotografia: Tony Lara. ANDORRANA DE PUBLICACIONS Publicitat: Xavier Farran i Nelly Dedea. Administració: Nona Muñoz i Alicia Ruiz. EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA

Editorial

Un joc que es una burla al ciutadà

El futur immediat del país, a la vista del que passa, garanteix una vacil·lació permanent i un embolica que fa fort cada vegada més evident. Anem a menys quan tots els ciutadans aspirem a més, sobretot si tenim present que venim del permanent joc de desfullar la margarida no se sap exactament perquè, encara que cada vegada és més evident qui ho practica. O sigui que tot seguirà igual en matèria laboral –que es el que alguns volen– i pot variar alguna cosa en l'aspecte economic que és el que es desitja per part de qui no arrisca, perquè li tocaria pagar. Res de nou, per tant. El país continua potes amunt i la crisi és un vestit que cadascú es fa a la mida de la seva conjuntura personal. Irrita especialment aquest aparent que es volen les coses, en el mateix temps que es fiquen els pals a les rodes perquè no tirin endavant. Ja no es parla de pressupost, sino de

govern d'unitat. Tornem al mateix punt que ara fa un any, amb uns protagonistes que segueixen disfressats d'il·lusionistes, però sense treure cap conill del barret. Un joc presidit per l'ineptitud i l'insensatesa de qui diu que ho sap tot, practicant la política del no res. La seva postmodernitat no pot ser més decadent i ha passat a ser pura excitació del que no fa ni

A LES ELECCIONS –¡¡ULL VIU!!– PERQUÈ ELS CIUTADANS TENEN MEMÒRIA.

deixa fer. El ventall de l'acordió sona malament perquè està mal interpretat i la música desafina. Les velles cançons el ciutadà les sap de memòria i comença a estar tip de tanta fragmentació política, incertesa i dissolució dins del mar del caos. Una *rentrée* política realment lamentable. Fa un any

*L'opinió del diari només s'expressa als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

ja es va demanar el govern d'unitat i en el seu moment es va oferir aquesta possibilitat. Repassem els diaris i comprovem avui qui va fer marxa enrere i qui no. Govern d'unitat vol dir una corresponsabilitat, d'acord amb la voluntat ciutadana expressada en les urnes. No es tracta d'assegurar la cadira, sino de fer una política d'unitat davant els temes d'Estat. Això porta feina i sobretot temps. Si es pretén amb aquesta acció ajornar el pressupost, és molt evident que, una vegada més, ens burlem del ciutadà. Necessitem un pressupost o en cas contrari, anar a unes eleccions amb l'incertesa que això comporta, en un moment en que la responsabilitat deuria ser norma d'obligat compliment.

Parlar de déficit ho fan les forces conservadores que van provocar ells. Els polítics s'han de rentar la cara i treure's el maquillatge d'un teatre clandestí de la consciència amb un protagonista sense aparença de principi i final. Es una nòria que gira provocant un insomni fastigós. Política d'arrabal o la tragèdia d'una fosca samba del destí que condueix a un abisme que cap ciutadà desitja. A les eleccions –¡ULL VIU!!– perquè els ciutadans tenen memòria.